

Abstrakt

Ve své auto-etnografické práci předkládám na příkladu vlastního dobrovolnictví v průběhu Evropské uprchlické krize kritickou analýzu procesu každodenního vyjednávání humanitární pomoci. Identifikuji čtyři hlavní skupiny aktérů, kteří byli součástí tohoto vyjednávání, a to humanitární pracovníky, dobrovolníky, místní obyvatele a uprchlíky. Cílem práce je popsat příčiny a mechanismy marginalizace jak místních obyvatel, tak hlavně uprchlíků ve výše zmíněném procesu vyjednávání. Na základě teorie “illegalizace” migrantů De Genovy ukazují, že marginalizace uprchlíků je výsledkem nastavení evropského hraničního režimu, a zachycují jak spoluúčast, tak i nesouhlas humanitárních pracovníků s tímto režimem. S pomocí teorie “humanitárního režimu” Agiera vysvětlují, že v systému humanitární pomoci je jen minimální prostor pro samostatné rozhodování lidí, kteří jsou označeni za uprchlíky, a dále analyzují moc, kterou humanitární pracovníci nad uprchlíky drží. V neposlední řadě se na základě teorie Marielly Pandolfi, která popisuje humanitární pomoc jako “migrující suverenitu”, zabývám tím, jak humanitární pracovníci v kontextu krize převzali částečnou vládu nad místními politickými praktikami na jednom z řeckých ostrovů, a popisují důsledky tohoto převzetí pro místní obyvatele.